

[Carsten Raft.]

ser man i saa begrænset Mængde, at et 35 Millioners Forslag til Fordel for den Gruppe Samfundsborgere ikke er motiveret. Det vidner om Mangel paa Fantasi og en Mangel paa Realitetssans for den positive Side, som maa have skæmmet disse Forslag og maa have betydet noget for, at de ikke blev gennemført. Færdsels-tællingsresultaterne viser ganske tydeligt, at saadan er det.

I Forslaget i Aar er man gaaet videre. Man har fuldstændig opgivet at gøre noget som helst ud af Sagens positive Side. Forslaget er som en Mønt, der kun er præget paa den ene Side. Giv mig 30 Mill. Kr., siger Socialministeren, saa skal jeg sætte Statsarbejder i Gang. Lovgivningsmagten faar ikke noget som helst at vide om, hvilke Arbejder det skal være, og paa hvilke Omraader det skal ske. Ministeren siger, at man maa først undersøge, hvor de arbejdsløse er, men det kunde man alligevel gerne have undersøgt, før Lovforslaget blev fremsat, og givet en Skildring af Situationen paa det Tidspunkt. Man har hørt lidt om en Automobilvej langs Jyllands Vestkyst. Den møder Kritik, og den er da i hvert Fald kun til Glæde for en meget begrænset Kreds af Samfundsborgere. Men ellers forlanger den højtærede Socialminister, at man skal tro ham paa hans unægtelig rare og ærlige Ansigt. Naar bare han faar Dalerne, skal han nok gaa paa Markedet og købe til os alle sammen.

Det forekommer mig unægtelig, at Rigsdagen plejer at være en lille Smule mere nøjeregnende med Pengene. I Fjor stredes man i Maaneder om 23 000 Kr. til Husdyrbrugets Fremme; man ændrede og lavede om, trak fra og lagde til, Lovforslaget gik frem og tilbage mellem Landsting og Folketing, og saa kom der endda ikke noget ud af det. Det var maaske lidt nøjeregnende, men til Gengæld kan man da sige, at her, hvor det drejer sig om det hundreddoble Beløb, er man unægtelig mere end generøs.

Der maa ogsaa fra vor Side forlanges en Plan for det Arbejde, som staar i Forbindelse med en Ekstra-Anvendelse af Vejmillionerne. Vi maa vide for hele Omraadet Vedkommende, hvad der tilsigtes, og hvad man overhovedet vil tage fat paa. Der maa dog findes en Plan. Jeg synes, at den bør gives Rigsdagen her i Forhandlingen. Det er nemlig ikke nok, at Udvalget sættes ind i Tingene. Det er ogsaa Offentligheden, der skal forstaa Tingene, faa Interesse for dem

og hjælpe til, at dette Forslag faar større Succes end de tidligere.

Men ogsaa paa et andet Omraade af den saakaldte positive Side forekommer Forslaget mig at have nogle Mangler. Det er ganske uklart, hvem der skal administrere Loven. Kontrolere og vurdere, det skal Socialministeren gøre sammen med Socialministeriets Arbejdsudvalg, men hvem skal administrere, hvem skal tage Initiativ og sætte Tingene i Gang? Saa vidt jeg kan opfatte Forslaget, skal det være overladt de forskellige Væseners og Ministeriers tilfældige Initiativ. Hvis Skovvæsenet har Lyst til at faa noget lavet, vil det melde sig, hvis Statsbanerne ønsker det, kan det komme. Men hvis det faktisk er saadan, er der vist Fare for, at denne Lov bliver en lige saa stor Fiasko som dens Kammerater. Paa ren Tilfældighed kan en saadan Foranstaltning ikke bero. Der maa Plan og Ledelse til, og Spørgsmaalet er, om ikke Tiden er inde til, at de forskellige Arbejdsløshedsudvalg ophæves og hele dette Omraade bringes ind under en fast Ledelse, men paa en saadan Maade, at Rigsdagen er klar over, hvad der foregaar, og hvad den bevilger disse meget store Beløb til.

Forudsat at Arbejdsplanen ikke er fiks og færdig, vil jeg gerne, lidt mere for personlig Regning, lægge et godt Ord ind for to offentlige Arbejder, to Kælebørn, jeg har, og som jeg ikke undlader at benytte nogen Lejlighed til at tale om: Cyklevejene og Idrætspladserne. Jeg omtalte dem, da jeg fremlagde Tanken om Arbejdspligten, og jeg møder selvfølgelig med dem her, hvor der faktisk er Tale om meget store Beløb til Nødhjælpsarbejder. De er i deres Type karakteristiske og renlivede Nødhjælpsarbejder. De er sikre paa en bred og stærk Publikumssucces, som Forslaget kan laane af til dets Forstaaelse hos Publikum, og kan ved sin storstilede Indsats til Fordel for Landets Ungdom virkelig gøre Forslagets positive Side til en Lysside. Hvis man i dette Samfund tror, man gør noget særligt for Landets Ungdom, saa tager man fejl. I andre Lande har man meget bedre forstaaet, at den nye Generation, som maaske er den første, der er vokset op fuldt ud under Mekaniseringen og Rationaliseringens Vilkaar, har Krav paa Samfundets Støtte til at skabe sig virkelig et sundt og lykkeligt Fritidsliv.

Den Færdselsstilling, hvis Resultater for et Par Dage siden blev meddelt i en meget let overskuelig Publikation, har i høj Grad bidraget til at kaste Lys over Spørgs-